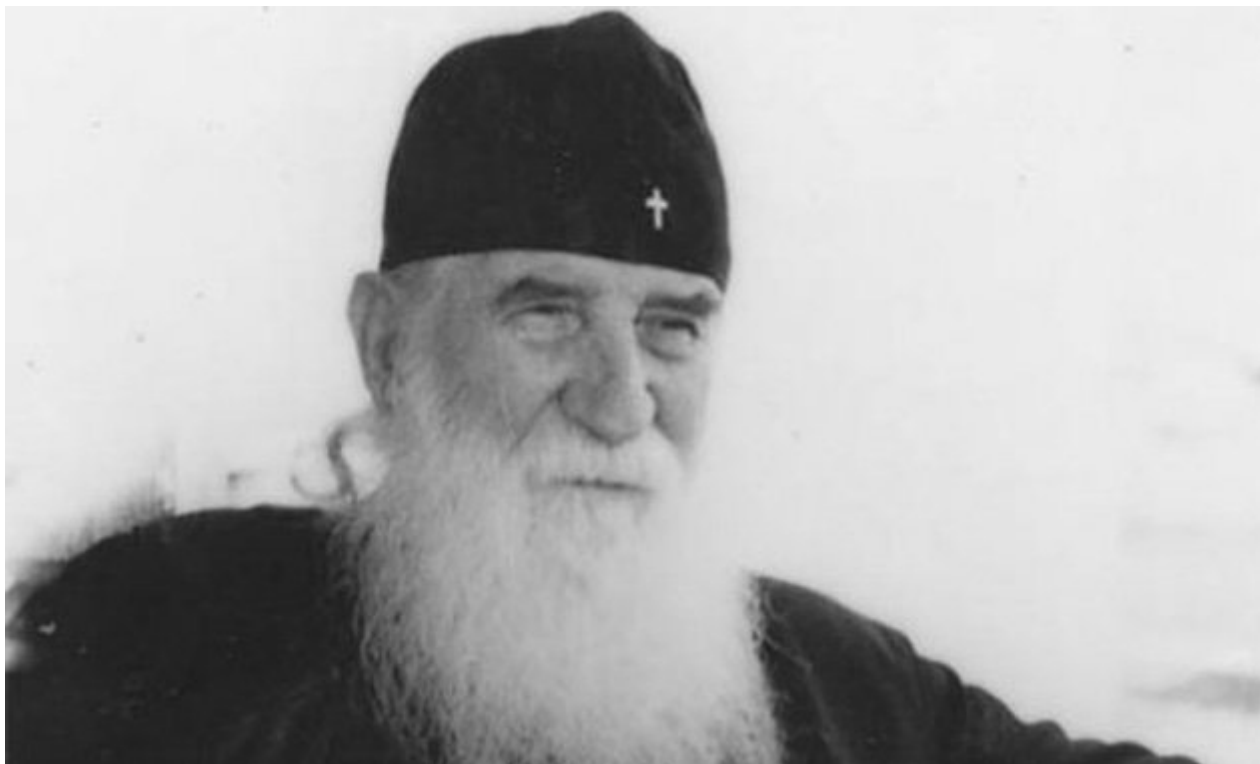
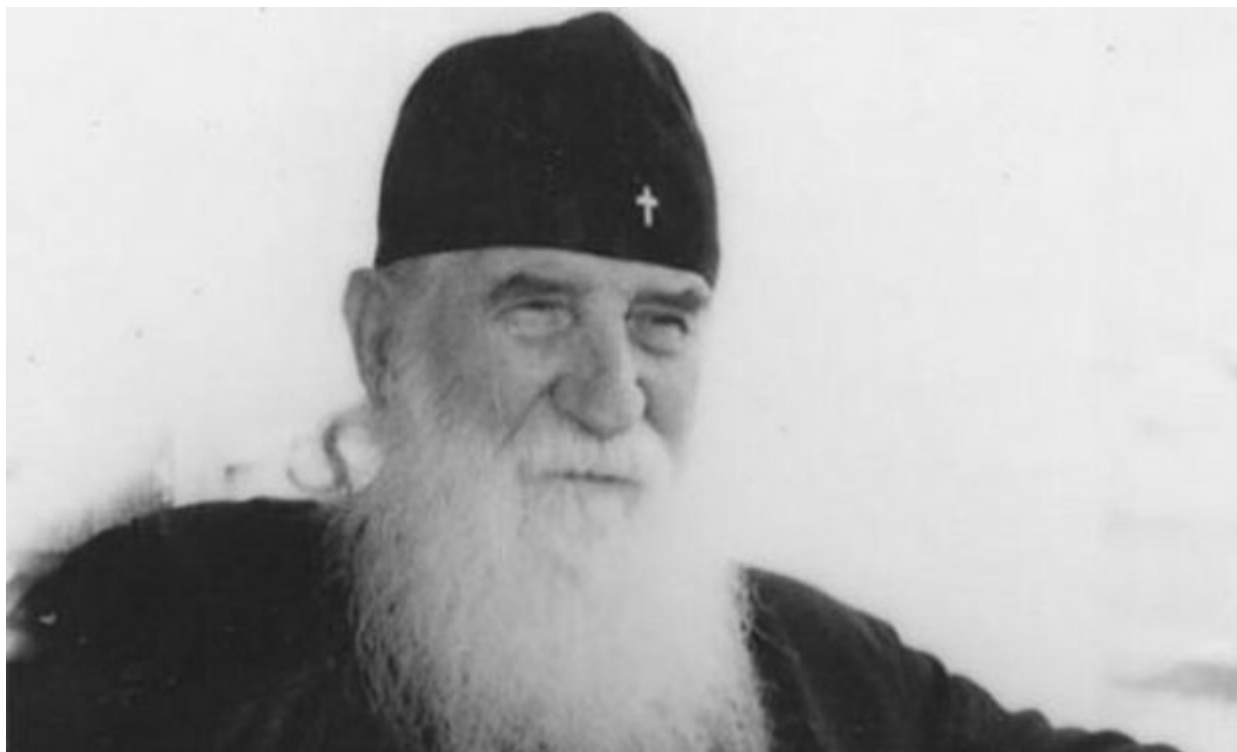

22 Απριλίου 2020

Όσιος Ιουστίνος: Το να ζη κανείς ευαγγελικώς σημαίνει να γίνη φως!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Όσιος Ιουστίνος Πόποβιτς (1894-1978).

Συνέχεια από εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=491429>

Η αγιότης εκδηλούται πάντοτε ως φως. Από την αλήθειαν αυτήν ζη το Ευαγγέλιον του Χριστού και εις αυτόν και εις τον αγγελικόν κόσμον.

Εις την Μεταμόρφωσιν του Σωτήρος Χριστού μας παρέχεται ο τύπος της μεταμορφώσεως εκάστου εξ ημών διά της αγιότητος εις φως (βλ. Ματθ. 17, 2. Λουκ. 9,29).

Μεταμορφωθέντες διά της αγιότητος οι άγιοι, ακτινοβολούν πάντοτε το κεχαριτωμένον φως, το οποίον κάποτε κατά την δωρεάν του Θεού ημπορεί να λάμψη από αυτούς ως ήλιος.

Τούτο συμβαίνει πολύ συχνά εις τους αγίους ασκητές. Ιδού δύο -τρία παραδείγματα.

«Ην τις λεγόμενος Αββάς Παμβώ και περί τούτου λέγεται, ότι τρία έτη έμεινεν αιτούμενος τον Θεόν και λέγων· μη δοξάσης με επί της γης· και ούτως εδόξασεν αυτόν ο Θεός, ώστε μη δυνάσθαι τινα ατενίσαι εις το πρόσωπον αυτού, εκ της δόξης ην είχε το πρόσωπον αυτού».

- «Έλεγον περί του Αββά Παμβώ, ότι ως έλαβε Μωυσής την εικόνα της δόξης Αδάμ, ότε εδοξάσθη το πρόσωπον αυτού, ούτω και του Αββά Παμβώ ως αστραπή έλαμπε το πρόσωπον και ην ως βασιλεύς καθήμενος επί του θρόνου αυτού· της αυτής εργασίας ην και ο Αββάς Σιλουανός και ο Αββάς Σισώης».

«Ἐλεγον περί του Αββά Σισώη, ὅτι ὅτε ἐμελλε τελευτάν, καθημένων των πατέρων προς αὐτόν, ἔλαμψε το πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος· καὶ λέγει αὐτοῖς· ἰδοὺ ὁ Αββάς Αντώνιος ἦλθε· καὶ μετὰ μικρόν λέγει· ἰδοὺ ὁ χορός των προφητῶν ἦλθε· καὶ πάλιν το πρόσωπον αὐτοῦ περισσῶς ἔλαμψε καὶ εἶπεν· ἰδοὺ ὁ χορός των αποστόλων ἦλθε· καὶ ἐδιπλασίασε το πρόσωπού αὐτοῦ πάλιν· καὶ ἰδοὺ αὐτός ὡς μετὰ τίνων λαλῶν· καὶ ἐδεήθησαν αὐτοῦ οἱ γέροντες, λέγοντες· μετὰ τίνος ομιλεῖς πάτερ;

ὁ δε ἔφη· ἰδοὺ οἱ ἄγγελοι ἦλθον λαβεῖν με καὶ παρακαλῶ ἵνα ἀφεθῶ μετανοῆσαι μικρόν· καὶ λέγουσιν αὐτῷ οἱ γέροντες· οὐ χρεῖαν ἔχεις μετανοῆσαι πάτερ· εἶπε δε αὐτοῖς ὁ γέρων· φύσει οὐκ οἶδα ἐμαυτόν ὅτι ἔβαλαν ἀρχήν· καὶ ἔμαθον πάντες ὅτι τέλειός ἐστι· καὶ πάλιν ἄφνω [αἰφνης] ἐγένετο το πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος· καὶ εφοβήθησαν πάντες· καὶ λέγει αὐτοῖς· βλέπετε, ὁ Κύριος ἦλθε, καὶ λέγει, φέρετέ μοι το σκεῦος της ἐρήμου· καὶ εὐθέως παρέδωκε το πνεῦμα· καὶ ἐγένετο ὡς ἀστραπή· καὶ ἐπλήσθη [γέμισε] ὅλος ὁ οἶκος εὐωδίας»*.

Παρόμοιον παράδειγμα ἔχομεν εἰς τους νεωτέρους χρόνους τον Ἅγιον Σεραφεῖμ του Σάρωφ (Συνομιλία με τον Μοτοβίλωφ). Μεταμορφούμενος διὰ των ἐν χάριτι ἀσκήσεων ὁ ἄνθρωπος καθίσταται βαθμιαίως ὁλονέν καὶ ἀγιώτερος καὶ φωτεινότερος.

Το να ζῆ κανεῖς εὐαγγελικῶς τούτο σημαίνει: να ἀκτινοβολῆ το φῶς του Λόγου του Θεοῦ, το Θεῖον ἀκτιστον Φῶς, να μεταβληθῆ εἰς φῶς, να γίνῃ φῶς, διότι ἡ ζωὴ καὶ το φῶς εἶναι ὁμοούσια ἐν τῷ Θεῷ καὶ τῷ Θεανθρώπῳ (πρβλ. Ἰωάν. 1, 4), καὶ διὰ τούτο καὶ εἰς ὅλους τους ἀληθινούς χριστιανούς.

Αὐτὴ ἡ λάμψις του κεχαριτωμένου Φωτός παρίσταται εἰς τὰς ἱεράς εἰκόνας των ἁγίων με ἓνα φωτοστέφανον.

Το χαρακτηριστικόν γνῶρισμα της προσωπικότητος του ἁγίου εἶναι το ὅτι ἀκτινοβολεῖ το φῶς της αἰωνίου Ἀληθείας, καὶ δικαιοσύνης, καὶ ἀγιότητος, καὶ ωραιότητος.

«Καὶ το φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, καὶ ἡ σκοτία αὐτοῦ οὐ κατέλαβεν» (Ἰωάν. 1, 5).

Ἀπόσπασμα ἀπὸ το ἄρθρο του ὁσίου Ἰουστίνου Πόποβιτς, “Πένθος διὰ τον Χριστόν” το ὁποῖο περιλαμβάνεται στα βιβλία “Ἄνθρωπος καὶ Θεάνθρωπος” των ἐκδόσεων Ἀστήρ καὶ “Φιλοσοφικοὶ κρημνοὶ” της ἱεράς Μονῆς Χιλανδαρίου. Μετάφραση ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος Γιέβτιτς.